

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 611/2021-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 2 Tos 76/2018 z 10. novembra 2020 v spojení s uznesením Okresného súdu Prešov č. k. 1 Nt 1/2015 zo 6. apríla 2018 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Ústavnému súdu bola 27. apríla 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Tos 76/2018 z 10. novembra 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) v spojení s uznesením Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 Nt 1/2015 zo 6. apríla 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“).

2. Z obsahu sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov č. k. 1 T 24/2007 z 27. augusta 2008 v spojení s uznesením Vyššieho vojenského súdu Trenčín č. k. 5 To 30/2008 z 24. februára 2009 odsúdený pre prečin neuposlušnosti rozkazu podľa § 393 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom v čase skutku. Sťažovateľ podal 13. januára 2015 na okresnom súde návrh na povolenie

obnovy konania v tejto trestnej veci, o ktorom rozhodol okresný súd napadnutým uznesením tak, že ho podľa § 399 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol, keďže nezistil dôvody na povolenie obnovy konania. Krajský súd napadnutým uznesením podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažovateľom podanú sťažnosť proti napadnutému uzneseniu okresného súdu.

3. Sťažovateľ sa na okresnom súde domáhal povolenia obnovy konania v trestnej veci vedenej Vojenským obvodovým súdom Prešov pod sp. zn. 1 T 24/2007 z dôvodu, že v tejto trestnej veci neboli vypočutí dvaja svedkovia, a to [REDAKOVANÉ], ktorých svedecké výpovede mohli byť samy osebe, alebo v spojení s dôkazmi už skôr vykonanými privodiť pre sťažovateľa priaznivejšie rozhodnutie vo veci (rozumej aj jeho oslobodenie spod obžaloby).

3.1. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti napáda postup a rozhodnutie okresného súdu pri rozhodovaní o návrhu na povolenie obnovy konania, ako aj postup a rozhodnutie krajského súdu, pričom spoločne napáda správnosť vrátane arbitrárnosti záverov týchto súdov, ku ktorým dospeli pri posúdení podmienok obnovy konania. V rámci tejto spoločnej argumentačnej námietky vzťahujúcej sa na napadnuté uznesenie okresného súdu, ako aj napadnuté uznesenie krajského súdu uvádza, že „[REDAKOVANÉ] *nebol nikdy vydaný rozkaz ani v ústnej ani v písomnej podobe, aby nastúpil do zásahových skupín Obvodného oddelenia PZ Poprad ako vyšetrovateľ ÚJaKP Poprad. Ak takýto rozkaz existuje, [REDAKOVANÉ] navrhuje, aby mu bol predložený na nahliadnutie, pretože v pôvodnom konaní 1T/24/2007 mu rozkaz pre ktorý bol odsúdený nikdy nebol predložený, ani existencia takéhoto rozkazu nebola preukázaná a ani mu neboli objasnené dôvody obvinenia vyšetrovateľom PZ, čo namietal aj do zápisnice o výsluchu obvineného... Orgány činné v trestnom konaní odmietli v trestnom konaní predložiť obvinenému rozkaz, ktorý mu mal byť vydaný a ktorý mal porušiť. [REDAKOVANÉ] tvrdí, že trestný čin spáchali príslušníci PZ SR, ktorí nevydali rozkazy vyšetrovateľom ÚJaKP Poprad na nastúpenie do zásahových skupín OO PZ Poprad a vyšetrovatelia PZ vykonávali činnosť u iných zložiek PZ SR bez adekvátnych rozkazov.“. Práve na preukázanie tejto argumentačnej línie sa sťažovateľ dožadoval vypočutia ním navrhnutých svedkov [REDAKOVANÉ] ako priameho nadriadeného sťažovateľa v čase skutku a mjr. [REDAKOVANÉ], ktorý vypracoval plán služieb, o ktorý sa oprela aj podaná obžaloba, a ktorý nebol v čase spáchania skutku priamym nadriadeným sťažovateľa.*

3.2. Proti postupu a uzneseniu okresného súdu sťažovateľ ďalej namieta tieto pochybenia (a odvodzuje od nich porušenie svojich ďalších označených práv a slobôd okrem práva na zákonného sudcu):

a) vo veci konal a rozhodol sudca okresného súdu, ktorý bol zaujatý proti sťažovateľovi, jeho postup bol podľa sťažovateľa svojvoľný, nezákonný a mal od začiatku smerovať k zamietnutiu návrhu sťažovateľa na obnovu konania,

b) sudca okresného súdu považoval sťažovateľa v konaní za obžalovaného, nie za odsúdeného, čím tak nemal rešpektovať jeho procesné postavenie,

c) sudca okresného súdu mal pri verejnom zasadnutí okresného súdu, na ktorom sa prejednával jeho návrh na povolenie obnovy konania, porušiť § 295 ods. 1 Trestného poriadku a nepodať správu o stave veci zameranú na otázky, ktoré treba riešiť, a na verejnom zasadnutí nevypočul žiadneho

sťažovateľom navrhnutého svedka a taktiež nevykonal potrebné šetrenie na preverenie dôvodnosti podaného návrhu, návrhom na povolenie obnovy konania sa mal zaoberať iba formálne bez posúdenia materiálnej stránky návrhu, dôsledne nezistil skutkový stav veci, napadnuté uznesenie okresného súdu je nezákonné, keďže nemohlo byť vydané bez vykonania navrhnutých dôkazov (bez výsluchu navrhnutých svedkov),

d) nezákonné predvedenie príslušníkmi Policajného zboru na verejné zasadnutie okresného súdu 8. marca 2018, 13. marca 2018 a 6. apríla 2018,

e) nezákonne ustanovenie obhajcu sťažovateľovi v súvislosti s rozhodovaním o návrhu na povolenie obnovy konania opatrením okresného súdu z 15. februára 2018,

f) napadnuté uznesenie nemalo byť doručené sťažovateľovi ako odsúdenému, čím malo dôjsť k porušeniu § 178 ods. 2 a § 179 ods. 1 Trestného poriadku.

3.3. Proti postupu a uzneseniu krajského súdu sťažovateľ ďalej namieta tieto pochybenia (a odvodzuje od nich porušenie svojich ďalších označených práv a slobôd okrem práva na zákonného sudcu):

a) nevykonanie riadneho dokazovania krajským súdom o návrhu na povolenie obnovy konania podľa § 398 Trestného poriadku, pričom bez vykonania dôkazov sťažovateľom navrhnutých nebolo možné vo veci jeho návrhu na povolenie obnovy konania rozhodnúť (rozumej sťažovateľom navrhnutých svedkov),

b) krajský súd postupoval nezákonne, keďže 10. novembra 2020 nezákonne vykonal neverejné zasadnutie bez prítomnosti navrhovateľa konania na povolenie o obnovy konania, pričom sťažovateľ ako navrhovateľ mal byť na neverejnom zasadnutí prítomný a o jeho konaní upovedomený, postupom krajského súdu malo dôjsť aj k porušeniu § 2 ods. 9 Trestného poriadku,

c) podľa predstáv sťažovateľa mal krajský súd pri prejednaní sťažnosti konať na verejnom zasadnutí, o jeho konaní riadne upovedomiť sťažovateľa a dať mu na verejnom zasadnutí riadny priestor na predloženie jeho návrhov.

3.4. Poslednú skupinu námietok sťažovateľa predstavujú námietky týkajúce sa porušenia práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, a to vo vzťahu k okresnému súdu, ako aj ku krajskému súdu, ku ktorým predkladá túto argumentáciu:

«Nebolo rozhodnuté o námietke zaujatosti zo dňa 05.02.2018 podanej na Okresnom súde Prešov, v ktorej okrem iného odsúdený namieta, že sudca nepredvolal na verejné zasadnutie navrhnutých svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ].

Na verejnom zasadnutí dňa 23.03.2015 odsúdený [REDAKOVANÉ] vzniesol námietku zaujatosti voči prokurátorom Okresnej prokuratúry v Prešove a voči prokurátorom Krajskej prokuratúry v Prešove a o tejto námietke nebolo doposiaľ zákonne rozhodnuté a odsúdený [REDAKOVANÉ] na tejto námietke trvá.

Dňa 10.09.2015 senát Krajského súdu v Trenčíne [REDAKOVANÉ] rozhodol uznesením vo veci 3Tos/37/2015 o sťažnosti odsúdeného [REDAKOVANÉ]. Podaním zo dňa 05.11.2015 odsúdený [REDAKOVANÉ] vzniesol námietku zaujatosti senátu Krajského súdu v Trenčíne [REDAKOVANÉ] vo veci 3Tos/37/2015. Doposiaľ nebolo o námietke voči senátu [REDAKOVANÉ] zákonne rozhodnuté.

Dňa 10.09.2015 senát Krajského súdu v Trenčíne [REDAKOVANÉ] rozhodol uznesením vo veci 3Nto/6/2015 o námietke zaujatosti odsúdeného [REDAKOVANÉ]. Podaním z dňa 05.11.2015 odsúdený [REDAKOVANÉ] vzniesol námietku zaujatosti senátu Krajského súdu v Trenčíne [REDAKOVANÉ] vo veci 3Nto/6/2015. Doposiaľ nebolo o námietke voči senátu [REDAKOVANÉ] zákonne rozhodnuté.

Dňa 02.12.2015 senát Krajského súdu v Trenčíne [REDAKOVANÉ] uznesením rozhodol že sudca Okresného súdu v Prešove [REDAKOVANÉ] je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania vo veci 1Nt/1/2015.

Dňa 22.12.2015 odsúdený [REDAKOVANÉ] prostredníctvom pošty súdu podal „Návrh odsúdeného na odňatie a prikázanie veci podľa § 23 Trestného poriadku“. Doposiaľ príslušný súd o tomto návrhu zákonne nerozhodol.

Okresný súd Prešov nerozhodol o námietkach zaujatosti odsúdeného a nerozhodol o návrhoch odsúdeného, ktoré sú súčasťou spisu 1Nt/1/2015.

Okresný súd Prešov a Okresná prokuratúra v Prešove porušili ustanovenie § 23 Trestného poriadku a § 31, § 32 Trestného poriadku. Sudca Okresného súdu v Prešove vo veci rozhodoval ako zaujatý.

Námietam zaujatost' Krajského súdu v Trenčíne, pretože nepredložil moje námietky zaujatosti zo dňa 05.11.2015 vo veci 3Tos/37/2015 a vo veci 3Nto/6/2015 na rozhodnutie zákonnému súdu.

Senát krajského súdu, ktorý rozhodoval uznesením dňa 10.08.2020 o sťažnosti, bol zaujatý z dôvodu, že predsedom senátu je [REDAKOVANÉ], ktorého odsúdený osobne pozná a s jeho synom býval dva roky na internátnej izbe a [REDAKOVANÉ], ktorý bol predseda senátu na odvolacom Vyššom vojenskom súde v Trenčíne a rozhodoval o pôvodnom odvolaní odsúdeného. Títo sudcovia sú objektívne právne spätí s konaním na Vyššom vojenskom súde v Trenčíne, s rozhodovaním vo veci odsúdenia [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] a s osobou [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]»

3.5. Napokon sťažovateľ adresoval niekoľko námietok aj k postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorému vytkol nečinnosť pri rozhodovaní o jeho sťažnosti na nečinnosť krajského súdu, čo malo byť dôvodom na odňatie veci krajskému súdu, a postup najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 4 Ndt 16/2019 a arbitrárnosť uznesenia najvyššieho súdu z 28. júla 2020, ktorým sa nevysporiadal so sťažovateľom predostretými námietkami a predovšetkým so skutočnosťou, že na krajskom súde rozhoduje „nezákonný senát, v poradí tretí zmenený senát, pričom odsúdenému nebolo Krajským súdom v Trenčíne oznámené, že došlo k zmene senátu ani neboli oznámené dôvody zmeny senátu tohto súdu.“.

4. V petite podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a ľudské práva a základné slobody podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 10.11.2020 č.k. 2Tos/76/2018-401, porušené boli.

Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a ľudské práva a základné slobody podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 10.11.2020 č.k. 2Tos/76/2018-401, porušené boli.

Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a ľudské práva a základné slobody podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 10.11.2020 č.k. 2Tos/76/2018-401, porušené boli.

Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a ľudské práva a základné slobody podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 10.11.2020 č.k. 2Tos/76/2018-401, porušené boli.

Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a ľudské práva a základné slobody podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 10.11.2020 č.k. 2Tos/76/2018-401, porušené boli.

Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 10.11.2020 č.k. 2Tos/76/2018-401 sa ruší a vec sa vracia súdu na ďalšie konanie.

2. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a ľudské práva a základné slobody podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 06.04.2018 sp.zn. 1Nt/1/2015, porušené boli.

Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a ľudské práva a základné slobody podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 06.04.2018 sp.zn. 1Nt/1/2015, porušené boli.

Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... občan SR, právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a ľudské práva a základné slobody podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 06.04.2018 sp.zn. 1Nt/1/2015, porušené boli.

Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... občan SR, právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a ľudské práva a základné slobody podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 06.04.2018 sp.zn. 1Nt/1/2015, porušené boli.

Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... občan SR, právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a ľudské práva a základné slobody podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 06.04.2018 sp.zn. 1Nt/1/2015, porušené boli.

Uznesenie Okresného súdu Prešov zo dňa 06.04.2018 sp.zn. 1Nt/1/2015 sa ruší a vec sa vracia súdu na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi je Krajský súd v Trenčíne povinný vyplatiť finančné zadostučinenie vo výške 5.000,- Eur do troch dní od doručenia nálezu.

Sťažovateľovi je Okresný súd Prešov povinný vyplatiť finančné zadostučinenie vo výške 5.000,- Eur do troch dní od doručenia nálezu.“

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.1. K náležitostiam ústavnej sťažnosti všeobecne a v zákonnej lehote:

6. Podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 39 musí obsahovať aj dátum narodenia navrhovateľa, ak ide o fyzickú osobu, identifikačné číslo navrhovateľa, ak ide o právnickú osobu, bydlisko alebo sídlo navrhovateľa, označenie subjektu, proti ktorému návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

7. Podľa § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať a) označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, b) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody, c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí, d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

8. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak.

9. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým jeho viazanosťou tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom.

10. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej absencia zmysluplného, ústavnoprávne relevantného odôvodnenia ako východiskového rámca ústavnej sťažnosti spôsobuje nedostatok zákonom ustanovenej náležitosti podľa § 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde a je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom (IV. ÚS 124/08, III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 225/2016, III. ÚS 313/2016, I. ÚS 291/2017, III. ÚS 570/2017, IV. ÚS 91/2018, IV. ÚS 343/2020, IV. ÚS 572/2020).

11. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné

vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

12. V nadväznosti na citované ustanovenie zákona o ústavnom súde ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde]. V prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (IV. ÚS 14/03, II. ÚS 695/2014, III. ÚS 175/2020).

13. Ústavný súd konštatuje, že v ústavnej sťažnosti sťažovateľ predostiera celý rad podľa svojho názoru vyskytnuvších sa procesných pochybení v postupe vo veci konajúcich súdov s domnienkou ich relevancie pre právne posúdenie veci. V rámci svojej argumentácie napáda aj dotknuté rozhodnutia všeobecných súdov s určitým právnym posúdením, nerozhodnutie o ním predostretých návrhoch týkajúcich sa predovšetkým rozhodovaní o vznesených námietkach zaujatosti sudcov a členov senátov vo veci konajúcich súdov, avšak bez zohľadnenia zákonných náležitostí ústavnej sťažnosti. Týka sa to predovšetkým § 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, ktoré vymedzujú obsahové náležitosti ústavnej sťažnosti vo vzťahu k § 45 zákona o ústavnom súde, ktorý je východiskom konania ústavného súdu (sťažovateľ tu vymedzuje predmet prieskumu ústavného súdu), a napokon § 124 zákona o ústavnom súde, ktorý určuje lehotu na podanie ústavnej sťažnosti. Nevyhnutnou podmienkou konania ústavného súdu o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy je vznesenie relevantných námietok zo strany sťažovateľa spočívajúcich v uvedení skutočností svedčiacich o porušení jeho základných práv alebo slobôd rozhodnutím, opatrením, procesným postupom, prípadne inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci, a to tak, aby bolo možné konkrétnemu konaniu alebo opomenutiu orgánu verejnej moci priradiť porušenie konkrétneho základného práva sťažovateľa. Tieto podmienky konania neboli v podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľom, ktorý je zastúpený právnym zástupcom, dodržané a sú len mechanickým súhrnom námietok na úrovni zákona bez ústavnoprávnej relevancie.

14. Tento záver ústavného súdu sa vzťahuje aj na sťažovateľom predostreté námietky smerujúce proti postupu a rozhodnutiu najvyššieho súdu (bod 3.5), keďže sťažovateľ v petite podanej ústavnej sťažnosti najvyšší súd ako porušovateľa neoznačuje a navyše vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu č. k. 4 Ndt 16/2019 z 28. júla 2020, ktorým sa rozhodlo o neodňatí trestnej veci týkajúcej sa obnovy konania krajskému súdu (konanie vedené pod sp. zn. 2 Tos 76/2018), nie je dodržaná zákonná lehota na podanie ústavnej sťažnosti (§ 124 zákona o ústavnom súde). Vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa zaujatosti sudcov rozhodujúcich o návrhu na povolenie obnovy konania [v podstate celý bod 3.4 (okrem námietky zaujatosti týkajúcej sa senátu krajského súdu, ktorý rozhodol napadnutým uznesením tohto súdu, ku ktorej sa ústavný súd vyjadrí osobitne)] ústavný súd konštatuje, že nie sú odrazom petitu podanej ústavnej sťažnosti (§ 45 zákona o ústavnom súde) a *prima facie* neboli uplatnené v zákonom predpokladanej lehote

(§ 124 zákona o ústavnom súde). Navyše námietky predostreté v tomto bode nie sú ani skutkovo a právne vyargumentované, najmä v ústavnoprávnej rovine, čím tak nie sú splnené ďalšie podmienky konania pred ústavným súdom [§ 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. a) až d) zákona o ústavnom súde]. Vo vzťahu k tejto časti podanej ústavnej sťažnosti teda konštatuje ústavný súd nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. a) až d) zákona o ústavnom súde a § 45 zákona o ústavnom súde a nedodržanie zákonnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 124 zákona o ústavnom súde, v dôsledku čoho odmieta podanú ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde z dôvodu oneskorenosti a podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom.

14.1. Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa predvedenia sťažovateľa [bod 3.2 písm. d)], týkajúcej sa nezákonného ustanovenia obhajcu [bod 3.2 písm. e)] a námietke týkajúcej sa toho, že sťažovateľ mal byť považovaný sudcom konajúcim o jeho návrhu na povolenie obnovy konania za obžalovaného, a nie za odsúdeného, ústavný súd konštatuje, že priamo nesúvisia s rozhodnutím vo veci samej, teda nemajú relevantný vplyv na napadnuté uznesenia okresného súdu a krajského súdu, a preto ich odmieta podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti [keď je však prítomný aj dôvod ich oneskorenosti podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde].

14.2. Čo sa týka námietky spočívajúcej v nedoručení napadnutého uznesenia okresného súdu sťažovateľovi [bod 3.2 písm. f)], ústavný súd konštatuje, že z obsahu napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva pravý opak a krajský súd popisuje aj obsah podanej sťažnosti. Ústavný súd aj túto časť podanej ústavnej sťažnosti odmieta podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

15. Ústavný súd po zohľadnení podmienok konania pred ústavným súdom a námietok sťažovateľa (bod 3.1) konštatuje, že predmetom podanej ústavnej sťažnosti je primárne namietané porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu. Sekundárne v súvislosti s postupom a napadnutými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu sťažovateľ namieta aj porušenie práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy v súvislosti s tým, že okresný súd konal na verejnom zasadnutí bez jeho prítomnosti, že nepredložil správu o stave veci a otázkach, ktoré treba riešiť na verejnom zasadnutí, že krajský súd konal na neverejnom zasadnutí a že konal *a priori* bez účasti sťažovateľa na ňom, oba sudy nevykonali dokazovanie na preskúmanie dôvodov obnovy konania. V súvislosti s dĺžkou konania okresného súdu a krajského súdu o návrhu na povolenie obnovy konania sťažovateľ namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a porušenie práva na zákonného sudcu okresným súdom odvodil od spôsobu, akým bolo rozhodnuté o jeho návrhu, a k zaujatosti senátu krajského súdu konštatuje: *„Senát krajského súdu, ktorý rozhodoval uznesením dňa 10.08.2020 o sťažnosti, bol zaujatý z dôvodu, že predsedom senátu je [REDAKOVANÉ], ktorého odsúdený osobne pozná a s jeho synom býval dva roky na internátnej izbe a [REDAKOVANÉ], ktorý bol predseda senátu na odvolacom Vyššom vojenskom súde v Trenčíne a rozhodoval o pôvodnom odvolaní odsúdeného. Títo sudcovia sú objektívne*

právne spätí s konaním na Vyššom vojenskom súde v Trenčíne, s rozhodovaním vo veci odsúdenia [redacted] a s osobou [redacted]“

II.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením okresného súdu:

16. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy alebo iné orgány verejnej moci. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným všeobecným súdom alebo iným orgánom verejnej moci, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

17. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

18. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

19. Ústavná sťažnosť nemá byť podávaná z dôvodu „procesnej opatrnosti či nedotknuteľnosti“ fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ale až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchrannej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hroziacej ujmy, teda zabránenie porušeniu ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci.

20. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu deľby moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

21. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že napadnuté uznesenie okresného súdu sťažovateľ napadol sťažnosťou podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením. Pre rozhodnutie ústavného súdu v časti namietaného porušenia označených práv napadnutým uznesením okresného súdu je podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum sťažnosťou prezentovaného porušenia označených práv napadnutým uznesením okresného súdu. Na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti nemá ústavný súd právomoc, preto ju v predmetnom rozsahu bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde].

22. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy ústavný súd dodáva, že okrem už spomínaného princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde z obsahu sťažovateľom predostretých námietok vyplýva, že vidí takú zaujatosť v postupe a vo výsledku konania o návrhu na povolenie obnovy konania, ktorá je už podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku *ex lege* vylúčená.

II.3. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu:

23. Vo všeobecnom ponímaní inštitút obnovy konania predstavuje zásah do právnej istoty nastolenej právoplatným rozhodnutím vo veci, keďže umožňuje príslušnému orgánu verejnej moci znovu konať a rozhodovať vo veciach, ktoré už boli právoplatne rozsúdené. Obnova konania slúži predovšetkým na nápravu nesprávnych skutkových zistení na základe nových skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov, ktoré nebolo možné v pôvodnom konaní použiť (II. ÚS 161/2012).

24. Krajský súd v napadnutom uznesení k dôvodom, prečo nepovolil obnovu konania, uviedol:

«Za „nové skutočnosti skôr neznáme“ v zmysle § 394 ods. 1 až 3 Tr. por. treba považovať také (vecné) skutočnosti, ktoré neboli predmetom dokazovania alebo zisťovania pred rozhodnutím, ktorého sa návrh na obnovu konania týka. Ide teda o objektívne existujúci jav, ktorý ako skutočnosť nebola príslušnému orgánu známa, nebola obsahom spisu. Nebola teda dôkazom, ale môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu, resp. vecnej skutočnosti. Za nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle citovaného ustanovenia nemožno však považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisov a to aj vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal

alebo ich dokonca prehliadol. Taktiež omyl súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich nesprávne hodnotenie, nie je dôvodom na povolenie obnovy konania.

Krajský súd považuje za potrebné dodať, že obaja svedkovia - [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], ktorých vypočutie navrhuje odsúdený, boli známi už v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom. Skutočnosť, že odsúdený nenavrhol vypočúť týchto svedkov v tej dobe, nemôže byť dôvodom na to, aby boli vypočutí pri obnove konania. Navyiac krajský súd dodáva, že z obsahu spisu vyplýva, že vypočutie [REDAKOVANÉ] bolo navrhnuté obhajcom odsúdeného [REDAKOVANÉ] v konaní pred súdom a to v podaní zo dňa 17.09.2007, adresované Vojenskému obvodovému súdu Prešov (č.l. 346). Krajský súd opätovne zdôrazňuje, že za nové skutočnosti alebo dôkazy nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisov a to aj vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal alebo ich dokonca prehliadol. V neprospech odsúdeného vyznieva aj skutočnosť, že v čase trestného konania v predmetnej trestnej veci mal patričné vzdelanie, čo je známe, nakoľko pracoval ako vyšetrovateľ, a teda mal vedomosť o tom, že v prípravnom konaní a tiež v konaní pred súdom sa vykonávajú dôkazy aj na základe toho, že ich niektorá zo strán navrhne. Navyiac opakovane bol o práve navrhovať, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na jeho obhajobu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. por., poučený odsúdený a aj jeho obhajca, či už pri výsluchu samotného odsúdeného v prípravnom konaní (zápisnica o výsluchu odsúdeného zo dňa 12.06.2007, č.l. 29), alebo písomne zo strany okresného súdu (výzva na podanie návrhov na vykonanie dôkazov zo dňa 20.08.2007, č.l. 344).

Okresný súd leda správne zistil, že v danom prípade nie sú splnené zákonné podmienky pre povolenie obnovy konania, pretože v konaní o obnove nevyšli najavo také nové dôkazy a skutočnosti, ktoré by v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. mohli viesť k zmene pôvodného právoplatného odsudzujúceho rozsudku. V napadnutom uznesení vecne správne a presvedčivo vyložil dôvody, pre ktoré nepovažoval podaný návrh odsúdeného za opodstatnený a dôvodne ho neakceptoval. V posudzovanom prípade je z obsahu spisu dostatočne zrejmé nielen to, že odsúdený sa návrhom na obnovu konania domáhal prehodnotenia správnosti právoplatného odsudzujúceho rozsudku vo výrokoch o vine a treste, ale tiež prehodnotenia postupu orgánov činných v trestnom konaní v prípravnom konaní a v konaní pred súdom napriek tomu, že v konaní o povolenie obnovy konania zákon takúto možnosť nedáva, ale aj to, že podstatné argumenty, okolnosti a dôkazy, o ktoré oprel svoj návrh, boli známe už v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom.

Okresný súd v napadnutom uznesení správne poukázal na to, že z hľadiska preukázaných skutkových zistení v pôvodnom konaní nemožno za novú skutočnosť, ktorá by mohla mať vplyv na zistenie skutkového stavu a ktorá by mohla sama osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine a treste, považovať odsúdeným tvrdené okolnosti, že v pôvodnom konaní neboli vypočutí svedkovia [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], ani tvrdenie, že skutok nastal v inom dni, čase, za iných okolností, pohnútky a motívu (nakoľko podľa odsúdeného súd nevykonal dôkaz - zápisnicu o výsluchu [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zo dňa 26.01.2007).

Z uvedeného je teda zrejmé, že odsúdeným uvádzané okolnosti nemajú povahu dôkazov a skutočností, ktoré by boli súdu skôr (v pôvodnom konaní) neznáme a ktoré by v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. mohli viesť k zmene pôvodného odsudzujúceho rozsudku. Krajský súd

sa preto so záverom okresného súdu v celom rozsahu stotožnil a na podklade vyššie uvedených dôvodov nepovažoval námietky odsúdeného uvedené v jeho sťažnosti za opodstatnené a neakceptoval ich.

Napadnuté uznesenie je vecne správne a v súlade so zákonom odôvodnené, preto krajský súd, keďže po preskúmaní veci dospel k rovnakému záveru ako súd prvého stupňa, nepovažoval sťažnosť odsúdeného za dôvodnú a neakceptoval ju. So skutkovými a právnymi námietkami odsúdeného sa totiž súd prvého stupňa v napadnutom uznesení riadne vysporiada! a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na súde vyššieho stupňa. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu a preto je nadbytočné, aby krajský súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.»

25. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

26. Ústavný súd v prvom rade vo všeobecnej rovine poukazuje na okolnosť, že v konaní o povolení obnovy konania nie je povinnosťou konajúcich súdov *a priori* prijať sťažovateľom ponúknuté dôkazy a osvojiť si ich vyhodnotenie z pohľadu sťažovateľa, povinnosť konajúcich súdov sa obmedzuje len na posúdenie závažnosti, resp. kvality týchto dôkazov a následnú formuláciu odpovede, prečo tieto dôkazy považujú/nepovažujú za také, ktoré by spĺňali parametre tzv. nového dôkazu predvídaného § 394 ods. 1 Trestného poriadku (I. ÚS 202/2015).

26.1. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď interpretoval a aplikoval príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci (predovšetkým § 394 ods. 1 a § 399 ods. 2 Trestného poriadku, pozn.), jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú primerane logické, a teda legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Krajský súd v napadnutom uznesení z hľadiska svojej vyslovenej právnej argumentácie postačujúcim a zrozumiteľným spôsobom zdôvodnil, prečo nepovažoval sťažovateľom predostretú argumentáciu za spôsobilú na obnovu konania. Dostatočne zdôvodnil svoj záver, že sťažovateľ v konaní o povolenie obnovy konania neprodukoval žiadny nový dôkaz, ktorý by bol potenciálne potentný naplniť zákonnú dikciu § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Dôkazy, ktoré sťažovateľ predostrel v návrhu na povolenie obnovy konania, boli také, ktoré boli súdu známe v pôvodnom konaní, a preto im nebolo možné pripísať atribút „nových, dosiaľ neznámych dôkazov“. Ich spôsobilosť vyvolať účinky povolenia obnovy konania, v dôsledku čoho by opätovne došlo k otvoreniu právoplatne skončenej trestnej veci, teda nebola daná. K tomu ústavný súd dodáva (a potvrdzuje závery konajúcich všeobecných súdov), že nie je možné prostredníctvom obnovy konania revidovať eventuálne nedostatky dokazovania a hodnotenia dôkazov v pôvodnom konaní vrátane nevykonania známych

dôkazov (ktorých existencia bola súdu zo spisového materiálu známa) – na to slúžia opravné prostriedky v pôvodnom konaní.

26.2. Navyše pokiaľ sa sťažovateľ mieni domáhať opätovného prehodnotenia ním predstretých dôkazov a ich relevancie pre povolenie obnovy konania v jeho právoplatne skončenej trestnej veci, ústavný súd dodáva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou, pričom všeobecné súdy nie sú zodpovedné len za výklad a aplikáciu zákonov, ale sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie základných práv a slobôd v zmysle čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou ustanovení podústavného práva všeobecnými súdmi, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor iba v prípade, ak by bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný, a k takému záveru v predmetnej veci ústavný súd nedospel. Inými slovami, z pohľadu ústavného súdu nie je možné považovať právne závery krajského súdu za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené, v dôsledku čoho ústavný súd konštatuje, že nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením označeného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

27. S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, na odôvodnenosť napadnutého uznesenia krajského súdu a s prihliadnutím na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

28. Vo vzťahu k aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poznamenáva, že z jeho povahy vyplýva, že kritériom jeho použitia je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o občianskych právach alebo záväzkoch, prípadne o oprávnenosti trestného obvinenia. Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide.

29. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva možno vyvodiť, že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (IV. ÚS 382/09, I. ÚS 5/02, obdobne aj rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva Kulnev proti Rusku z 18. 3. 2010, sťažnosť č. 7169/04, Rudan proti Chorvátsku z 13. 9. 2001, sťažnosť č. 45943/99), pretože rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj SVÁK, J. *Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva*. Žilina: Poradca podnikateľa, 2003, s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan

proti Spojenému kráľovstvu z 9. 5. 1985, Décisions et rapports, č. 60 (IV. ÚS 403/09)]. Článok 6 ods. 1 dohovoru je aplikovateľný až na obnovené konanie.

30. S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade s doterajšou rozhodovacou praxou ústavného súdu preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd postup krajského súdu v jeho napadnutom rozhodnutí po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol kvalifikovať ako porušenie práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti spočívajúcej v namietaní porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (v prípade akceptovateľnosti dotknutej referenčnej normy by však bol záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti rovnaký).

II.4. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu:

31. Ústavný súd v konaniach o sťažnostiach namietajúcich porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (ako aj základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy) postupom súdu v konaní o návrhu na obnovu konania vyslovil právny názor, že v štádiu do rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo rozhodnutia o zamietnutí návrhu na obnovu konania nie je aplikovateľný čl. 48 ods. 2 ústavy, pokiaľ ide o právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov, ani čl. 6 ods. 1 dohovoru v časti týkajúcej sa práva na prejednanie vecí súdom v primeranej lehote, pretože nejde o rozhodovanie v merite vecí (t. j. o vine sťažovateľa, resp. o oprávnenosti trestného obvinenia proti nemu) a o odstránenie stavu jeho právnej neistoty právoplatným súdnym rozhodnutím vo veci samej. Pri obnove konania podľa Trestného poriadku môže byť toto právo porušené v zásade len v štádiu po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia o povolení obnovy konania (I. ÚS 63/05, III. ÚS 107/06, II. ÚS 253/06, II. ÚS 24/07, IV. ÚS 287/2010, IV. ÚS 117/2011, I. ÚS 15/2014). Rozhodujúce a podstatné však je, že ústavná sťažnosť bola podaná až po právoplatnom zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania a podľa rovnako konštantnej judikatúry ústavného súdu už v takej situácii porušenie práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov nemôže naplniť účel konania o ústavnej sťažnosti. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti spočívajúcej v namietaní porušenia čl. 48 ods. 2 ústavy odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.5. K namietanému porušeniu práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu:

32. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti namietol porušenie práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy aj vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu. Tvrdil, že „*Senát krajského súdu, ktorý rozhodoval uznesením dňa 10.08.2020 o sťažnosti, bol zaujatý z dôvodu, že predsedom senátu je [REDAKOVANÉ], ktorého odsúdený osobne pozná a s jeho synom býval dva roky na internátnej izbe a [REDAKOVANÉ], ktorý bol predseda senátu na odvolacom Vyššom vojenskom súde v Trenčíne a rozhodoval o pôvodnom odvolaní odsúdeného. Tito sudcovia sú objektívne právne spätí s konaním na Vyššom vojenskom súde v Trenčíne, s rozhodovaním vo veci odsúdenia [REDAKOVANÉ] a s osobou [REDAKOVANÉ]*“.

33. K tejto námietke ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ vznesol v priebehu konania o návrhu na povolenie obnovy konania celý rad námietok zaujatosti. Vo vzťahu k zloženiu senátu krajského súdu ústavný súd registruje tri rozhodnutia v tejto veci, resp. v tomto kontexte. Uznesením krajského súdu č. k. 2 Tos 76/2018 zo 16. apríla 2019 rozhodol senát v zložení z predsedu [REDAKOVANÉ] a zo sudcov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] o svojom nevyklúčení, o sťažnosti rozhodol iný senát krajského súdu uznesením č. k. 2 Tos 55/2019 z 10. augusta 2020 jej zamietnutím. Napokon ústavný súd eviduje aj uznesenie najvyššieho súdu č. k. 4 Ndt 16/2019 z 28. júla 2020, ktorým nebola vec sp. zn. 2 Tos 76/2018 odňatá z rozhodovania krajskému súdu. Je teda evidentné, že konajúce súdy venovali otázke zákonného sudcu pozornosť primeranú procesnej aktivite sťažovateľa. Bez ohľadu na to spôsob, akým je námietka uplatnená, uvedený v predchádzajúcom bode nespĺňa už popísané náležitosti ústavnej sťažnosti. „Spätosť“ rozhodujúcich sudcov s pôvodnou vecou nie je objasnená s trestnoprocesnou a v nadväznosti na to s ústavnoprávnou argumentáciou v kontexte čl. 48 ods. 1 ústavy a náležitostí podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde. Ústavný súd nemôže v tomto smere sťažovateľa a jeho právneho zástupcu suplovať, preto ústavnú sťažnosť v tejto jej časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom.

II.6. K namietanému porušeniu práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy postupom a napadnutým uznesením krajského súdu:

34. Sťažovateľ namieta porušenie týchto práv z dôvodu, že nebol prítomný na verejnom zasadnutí okresného súdu, na ktorom sa rozhodovalo o návrhu na povolenie obnovy konania, že na ňom sudca neprečítal správu o otázkach, ktoré treba riešiť, že krajský súd mal konať a rozhodovať na verejnom zasadnutí, a nie na neverejnom zasadnutí a že taktiež neprečítal správu o otázkach, ktoré treba riešiť. Obidvom súdom bolo vytknuté, že nevykonali potrebné šetrenie na preverenie dôvodnosti podaného návrhu na povolenie obnovy konania, a to jeho vykonaním.

35. Vo vzťahu k tejto námietke ústavný súd poukazuje na to, že je podaná živelne, výlučne v snahe spochybníť výsledok konania o návrhu na povolenie obnovy konania a sťažovateľ navyše aj vedome zavádza, keď tvrdí, že sudca okresného súdu na verejnom zasadnutí neprečítal správu o stave veci s otázkami, ktoré mal súd riešiť, a na druhej strane sa účasť sťažovateľa na verejnom zasadnutí nepodarilo zabezpečiť ani prostredníctvom predvedenia, a preto súd musel vykonať verejné zasadnutie bez jeho prítomnosti. Takto postavená argumentácia je kontroverzná. Navyše je postavená výlučne len v rovine tvrdení o domnelých procesných chybách opäť polemizovaných len v zákonnej rovine bez preukázania relevancie týchto pochybení na výsledok konania o povolení návrhu na obnovu konania so zameraním na ústavnoprávne aspekty.

36. Ak sťažovateľ tvrdí, že mal byť prítomný na neverejnom zasadnutí, neverejné zasadnutie sa vykonáva podľa § 302 ods. 1 Trestného poriadku výlučne za prítomnosti členov senátu a zapisovateľa s výnimkou týkajúcou sa len rozhodovania o väzbe (o aký prípad vo veci sťažovateľa nejde). Úlohou ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti nie je vysvetľovať sťažovateľovi právnu podstatu a zmysel jednotlivých ustanovení Trestného poriadku vrátane otázky, kedy súd vykonáva verejné zasadnutie (§ 291 Trestného poriadku). Toto mal sťažovateľovi objasniť jeho právny zástupca, ktorý ho aj pri podaní ústavnej sťažnosti zastupuje.

37. Túto časť podanej ústavnej sťažnosti ústavný súd odmieta z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Nezistil totiž porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, preto nemohlo vo vzájomnej nadväznosti dotknutých práv dôjsť ani k porušeniu práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 46 ods. 3 ústavy a práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy.

38. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. novembra 2021

Libor Duľa
predseda senátu